

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

CARLOS MONTANÉS

►► Una dona fotografia un cartell de venda d'entrades del Barça en una botiga de la ronda de Sant Antoni, ahir.

Incerteses blaugrana

Joe té 11 anys i és anglès. Va arribar a Barcelona amb un únic objectiu: veure jugar el Barça. El rival no importava. **Joe** és una enciclopèdia blaugrana. És fan d'un equip anglès -Portsmouth, els Pompey-, però el Barça és el Barça, per sobre de qualsevol nacionalitat o llengua. **Joe** va estar a punt de no veure jugar el Barça contra el Sevilla.

El dia exacte del matx es fa públic entre 21 i 10 dies abans dels partits, i aquesta incertesa, al nord d'Europa, és gairebé impossible d'imaginar, encara més d'entendre. Els pares de **Joe** volien comprar els bitllets d'avió com més aviat millor perquè sortissin més barats. Sense confirmació del partit, no podien fer-ho. Al final, la solució va ser comprar els bitllets de tornada a Anglaterra dilluns, encara que el noi perdés un dia d'escola. No podien entendre per què a la Lliga espanyola no se sap si els partits seran en dissabte o en diumenge des del dia 0 de la competició com passa a la Lliga anglesa.

Dissabte, a les 20.30 hores, a la parada del metro de Collblanc, un se-

nyor intentava que la gent no anés al camp cridant que al futbol «hi ha corrupció». Al metro, els senyals de la marea ciutadana eren evidents. Samarretes grogues, vermelles, verdes i blanques sota les bufandes del Barça.

Als afores del Camp Nou, el guirigall d'idiomes convertien les voreres en verdaderes torres de Babel. Preguntava aquí i allà a qui sentia parlar anglès, francès, italià, alemany -amb el japonès no m'hi atrevia- com havien arribat

És impossible per a un anglès entendre que només se sap el dia del partit 21 dies abans

al Camp Nou. «Vam comprar el bitllet d'avió el dia que vam saber el dia del partit. Va sortir més car», exclamava un anglès. «Vam escollir aquest cap de setmana esperant que el partit fos en dissabte. Dilluns treballem», deia un irlandès queixant-se d'aquesta falta de

previsió que atribuïa «als organitzadors» de la Lliga.

Fa ja molt de temps que el Barça és un motiu de viatge a Barcelona i els estrangers viuen aliens a les audiències, les televisions i les guerres mediàtiques.

Amb veneració

► Miraven el Camp Nou amb veneració. Cada vegada que un guàrdia aturava la marabunta perquè passés un cotxe amb placa, escrutaven l'interior buscant algú vist mil vegades a la tele. Molts lluien bufandes, d'aquelles que hi ha a tot Barcelona conformant que el Barça és la icona global de la ciutat.

Un alemany es queixava que, en una altra ocasió, havia canviat els bitllets d'avió per poder veure un partit en diumenge. Conseqüència: pèrdua de diners i, a més, aquella idea que pel sud «no hi ha manera» que un pugui ser «previsor, ni en els negocis ni en el futbol». «Fiesta», deia i la paraula queia com una galleda d'aigua freda. Després es perdia entre els altres espectadors.

Als bars a prop del camp, els parroquians s'arremolinaven davant de la tele. Un senyor comentava que això dels horaris és «negoci». Portava una samarreta del Barça i no se sentia audiència, se sentia blaugrana. ≡

cgaya@elperiodico.com